

“Dat zijn grote dingen”

Priester

Wiel Wiertz

Ik ben Wiel Wiertz, priester van het bisdom van Breda. Thuis was geloof en Kerk altijd een vanzelfsprekendheid. Bidden voor en na het eten, praten over geloven, bijbelse verhalen die werden verteld, ook de verhalen die over de tafel gingen doordat twee broers van mijn vader priester waren. Kerkelijkheid was vanzelfsprekend. Een neef van mij werd priester gewijd toen ik een jaar of tien was. Twee neven van mijn vader waren priester. Ik ging 's zondags naar de kerk niet omdat dat moest, maar omdat ik dat graag wilde. Omdat ik daar ook steeds iets vond wat ik voor mezelf de moeite waard vond.

Mijn eerste bewuste moment van geraakt zijn was bij de eerste heilige communie. Toen ik voor het eerst de communie ontving voelde ik voor het eerst heel nadrukkelijk dat Jezus echt heel dicht bij mij komt, als het ware in mij komt, mij vergezelt op mijn levensweg. Dat voelde ik. Rationeel omvatten kun je dat nooit. Hoe is dat dan dat Jezus bij je komt? Maar emotioneel en gelovig, in geloofstaal begreep ik het wel: dat ik de weg van mijn leven niet meer alleen ging.

Een speciaal moment in mijn roepingsgeschiedenis was tijdens vakantiewerk in een verzorgingshuis in Kerkrade, terwijl ik studeerde in Leiden. Ze zetten me aan het schoonmaken van koelkasten van de mensen in het huis. Terwijl ik schoonmaakte, raakte ik in gesprek met de mensen. En ze begonnen te vragen wanneer ik langskwam. Het was heel bijzonder om die gesprekken te voeren en op dat moment in mijn leven, werd ik me ervan bewust: moet je in je leven niet een andere stap zetten en iets anders gaan doen dan wat je op dit moment doet, namelijk rechten studeren?

Ik moest iets anders met mijn leven. Priester willen worden was niet de eerste roepingsstap die ik gezet heb. Ik wist wel dat ze er waren, dat ze belangrijk zijn

en een wezenlijke plek hebben in de Kerk, maar er hing zoveel aan vast aan priester worden. Ik heb de ruimte opgehouden om op welke manier dan ook dat werk in de Kerk te gaan doen. Zo ben ik theologie gaan studeren.

Toen kwam de stage en ik nam me voor om die stage het moment te laten worden waarop ik heel nadrukkelijk mijn roeping wilde uitzuiveren en mijn levensstatus zou bepalen. Wat ik eigenlijk al wist, zag ik gebeuren in die stage. Als priester kun je door de sacramenten Christus nabij brengen, echt in het midden brengen van mensen, en ik dacht: als ik dan geroepen ben om het werk in de Kerk te doen, dan ga ik het zo doen, als priester. Dat is de weg die ik heb af te leggen.

Priester zijn is in mijn beleving vergelijkbaar met het huwelijk. Zoals je je in een huwelijk bindt voor een leven lang, in voor- en tegenspoed, voor al die momenten en alles wat op je pad komt, zo wordt door handoplegging en gebed de priester op het moment van zijn wijding als het ware voor heel zijn leven lang, voor al die momenten van de vroege morgen tot de late avond, verbonden aan dat present stellen van Christus en aan het werk dat hij doen mag in de Kerk van God.

Je doet wat je Hem present stellend doen mag, en doen moet. Zoals de biecht horen. De biecht is een gigantisch iets. En wie ben ik nou? Maar je moet je realiseren: ik ben het niet. Dat zijn grote dingen. Zoals voorgaan in de eucharistie, dat doe ik dagelijks en ik vind het iedere keer nog een groot iets.”